

Razgovori

Razgovor s fra Markom Babićem

Razgovarao: fra Mate Šakić

Fra Marko, kako je izgledao Vaš put do svećeništva, koje su Vam službe bile dodijeljene u Franjevačkoj provinciji Presvetog Otkupitelja?

Nakon drugog razreda gimnazije u Imotskom prijavio sam da bih želio biti franjevac. Dolazim iz franjevačke župe Runović i to je bio najveći razlog zašto sam otišao baš za franjevca. Ondašnji provincijal fra Jerko Lovrić me odmah poslao u novicijat na Visovac, a nakon završetka novicijata nastavio sam gimnazijsko obrazovanje u Sinju. Zbog služenja vojnog roka na godinu dana sam prekinuo školovanje, a po povratku završio sam gimnaziju, maturirao te započeo bogoslovske dane u Makarskoj gdje sam se uz studij, koji je bio redovit, bavio i mnogim drugim stvarima kao što je bila pomoć u uređivanju Službe Božje i pomoć fra Juri Radiću u radu na Institutu Planina i more. To mi je bilo zgodno iskustvo, upoznao sam mnogo kulturnih ljudi, sudjelovao na kulturnim skupovima, a onda sam dvije godine bio u Zagrebu te sam nakon završetka studija zaređen za svećenika. Prva služba koju mi je Provincija dodijelila bila je služba magistra bogoslova te je nakon toga sve išlo svojim tijekom.

Zašto ste se opredijelili za profesora liturgike?

Za vrijeme studija u Makarskoj veliki primjer bio mi je fra Jure Radić. Kao student teologije želio sam nešto specifično teološko, da ne bude o

filozofiji, ono što smo tada dvije godine „gonjali“, nego sam htio nešto više onako o Božjim stvarima, konkretno, više se upoznati i tako me k sebi privukla liturgika.

Kakvo je Vaše iskustvo kao profesora liturgike na Visokoj franjevačkoj bogosloviji u Makarskoj i Katoličko bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu?

Dakle, ja sam uz službu magistra u Zagrebu obavljao još mnogo drugih stvari, bio sam tajnik franjevačkih provincijala te sam uređivao časopis Zajedno koji se bavio franjevačkim temama te sam usput završio magisterij iz liturgike i prijavio tezu. Onda su fra Šimun Šipić, kad je postao provincijal, i fra Vice Kapitanović, tadašnji rektor bogoslovije u Makarskoj, ponudili da dođem u Makarsku i pomažem u predmetu liturgika. A čuj, ja sam velikim dijelom samouk bio u tome, trudio sam se, studenti su nešto hvatali, nešto nisu, kao što to obično studenti rade. Kasnije, kad su prešli u Split, dolazio sam iz Makarske jer sam nastavio uređivati Službu Božju iz Makarske pa nisam odmah preselio nego sam dolazio predavati.

Provincija Presvetog Otkupitelja je šezdesete godine prošlog stoljeća pokrenula časopis s nazivom Služba Božja. Što on točno predstavlja?

Dakle, taj časopis je bio glasilo Interdijecezanskog odbora ondašnje države, a prvi urednik bio je fra Jure Radić, veliki zaljubljenik u liturgiju i prirodu, a u kojoj je gledao odraz Božje ljepote. To je bio prvi vjerski list pokrenut nakon Drugog svjetskog rata na području ondašnje države. Osim Hrvatske obuhvaćao je je Bosnu i Hercegovinu, Sloveniju i Makedoniju, imao

je veliki broj pretplatnika te je imao i priloge na slovenskom jeziku. Fra Juri je u početku velika pomoć bila pokojna časna sestra Edita Šolić koja je dugo vremena vodila administraciju, a bogoslovi su pomagali pakirati časopis i voziti ga na poštu. Nije bilo auta, nego su na kariću, kojeg je brat Jože More napravio, „gonili“ i prodavali.

U vihoru kakvih događaja u Crkvi i svijetu časopis nastaje?

Časopis je nastao kad je još bio komunistički sustav koji je upravljao cjelokupnim načinom života, no pomalo su se počeli osjećati neki drugi vjetrovi, započelo je razdoblje otvaranja Crkve svijetu i razdoblje obnove po Drugom vatikanskom saboru, malo više slobode i to je omogućilo da je list izlazio, budući da se držao izričito crkvenog područja liturgike, molitve pa nije bilo problema s ondašnjim vlastima.

Časopis je htio pridonijeti liturgijskom obrazovanju svećenika i vjernika.

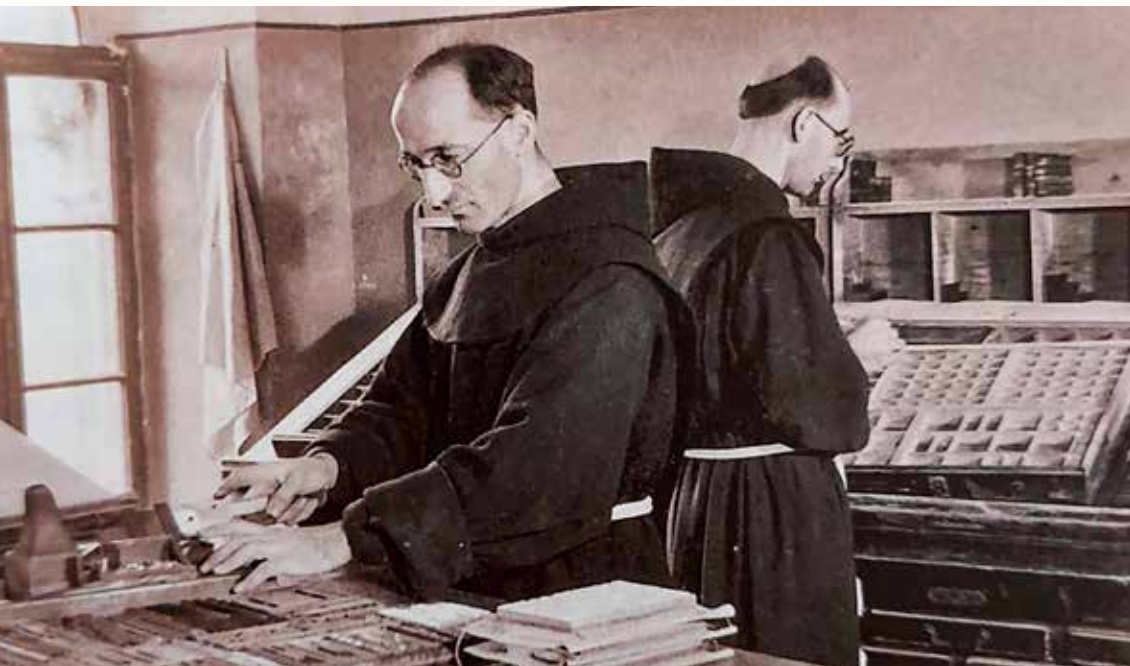
Je li to bio veliki korak u opsegu djelovanja naše Provincije?

U svakom slučaju to je bio značajan rad naše Provincije i Crkve u Hrvata i općenito katolika u ondašnjoj državi, a u susretu s mnogim svećenicima osjećalo se da cijene rad naše Provincije i zbog toga, a ne samo zbog pastoralnih razloga.

Koja sve područja praktične teologije ona obuhvaća?

Prvenstveno se bavila liturgikom, ali je bilo i drugih općenito religioznih pitanja, a ja bih spomenuo popratna izdanja, koja su vrlo brzo bila uz časopis jer u to vrijeme je bila oskudica vjerske literature, tako da su se ta izdanja širom ondašnje države brzo širila.

Vršili ste i ulogu urednika? Koliko dugo i kakvo je Vaše iskustvo?

Došao sam 1980. godine u Makarsku, dvije godine sam pomagao i surađivao u Službi Božjoj kada je ondašnji urednik fra Šimun Šipić postao provincijal. On je mene imenovao urednikom. To je bilo razdoblje od 1982. do 2001. s dvije godine prekida kada je list uređivao ondašnji rektor bogoslovije fra Vice Kapitanović. Bogoslovi su pomagali, ponajviše u tehničkim stvarima, a posebno bih spomenuo fra Matu Matića, fra Vuka Buljana, fra Franu Doljanina, fra Joška Kodžomana i fra Borisa Čarića.

Koji trenutak Vam je bio najposebniji u ulozi urednika?

A čuj, ja sam se trudio, ali ako ćemo govoriti o posebnim trenucima, taj je bio kad je bogoslovija iz Makarske otišla u Split, otišli su i bogoslovi pa je tako sve spalo na mene – uređivanje i kontakti s urednicima, a to me je iscrpilo pa sam dao ostavku.

Najposebniji trenutak vezan uz spomen Službe Božje bio je kad smo u samostanu o. Ante Antića na Trsteniku proslavili 50. godina od osnutka časopisa te je priređena svečana akademija na kojoj je predstavljen broj koji je obrađivao prigodnu tematiku.

Kako vidite budućnost samog časopisa Službe Božje?

Prvo treba vidjeti gdje se tiskane stvari danas nalaze. U vrijeme mobitela i poruka ljudi malo čitaju te se zadovoljavaju kratkim informacijama. Međutim, uvijek ostaje izraz scripta manes, kojega su govorili stari: „Što se napiše to ostaje za stalno.“ Što će uopće biti s tiskanim stvarima u budućnosti, sigurno nije baš blistavo.

Kako vidite budućnost Crkve, a i Crkve u Hrvata, na čemu bi se trebao temeljiti rad u budućnosti?

Što se tiče djelovanja Crkve, treba voditi računa da je to uvijek ljudsko i božansko djelo. Kao što je nakon Prvog crkve-

nog sabora poslano pismo svim kršćanima, vjernicima: „Svidje se Duh Svetom i nama“, dakle djeluje Duh Sveti, a djeluju i ljudi. Možda je aktivizam malo prenaglašen, a manje ova duhovna strana, iako moramo spomenuti da se pojavljuju mnogi drugi pokreti koji oživljuju Crkvu te joj daju pravu dimenziju crkvenosti.

A budućnost Provincije?

Provincija dijeli sudbinu naroda. Budući da ima manje djece, imamo i manje zvanja i onda je velika potreba pokriti sve obveze koje smo na sebe preuzeli, a to je preko devedeset župa u nekoliko biskupija i nešto manje od trideset misija u inozemstvu. To je sigurno, dijelit ćemo sudbinu naroda u kojem živimo i Crkve koja je tu.

Što želite za sam kraj poručiti nama bogoslovima, a i svima u čije će ruke ovaj razgovor doprijeti?

Prvo, uvijek se divim mladim ljudima koji su spremni svoj život usmjeriti na dobro Crkve i naroda. Ne bih želio izražavati neke posebne hvalospjeve današnjoj generaciji, međutim, vidim zaista dobru stranu, dobru želju. Možda je intelektualna strana malo zapostavljena i u to bi trebalo dati više naglasaka, a što će biti, to sam Bog zna, u Njega polažemo svoje nade.

Imate li kakvu posebnu poruku? Onako franjevački jednostavno?

Nema se reći što posebno, nego uzdajte se u Boga i veselo lijepo naprijed! A svim čitateljima časopisa Počeci u svakom slučaju želim mir i dobro!

